

Μάριος Πλωρίτης

«Προοδευτικοί» μονόδρομοι Ή ο τρόμος της διαφωνίας

ΣΤΟΥΣ αμέτρητους λόγους που μας παρακινούν «να γελάμε για να μην κλάψουμε» (όπως λέγαμε την περ. Κυριακή) πρέπει, βέβαια, να προστεθεί και η ιδιότυπη Ετυμολογία ή Σημαντική μας. Μ' άλλα λόγια, το νόημα που δίνουν πολλοί συνέλληνες σε λέξεις πλατύτατης κατανάλωσης... σωστότερα, η λεηλασία των λέξεων αυτών απ' τους αγόρταγους καταναλωτές

τους και σε τέτοιο σημείο που η αρχική σημασία τους καταντά να μην έχει πια καμιά σημασία.

Η λέξη «προόδος» λ.χ. και τα παράγωγά αυτής. Για τους συνέλληνες που είπαμε, «προοδευτικός» είναι αποκλειστικά και μόνο όποιος

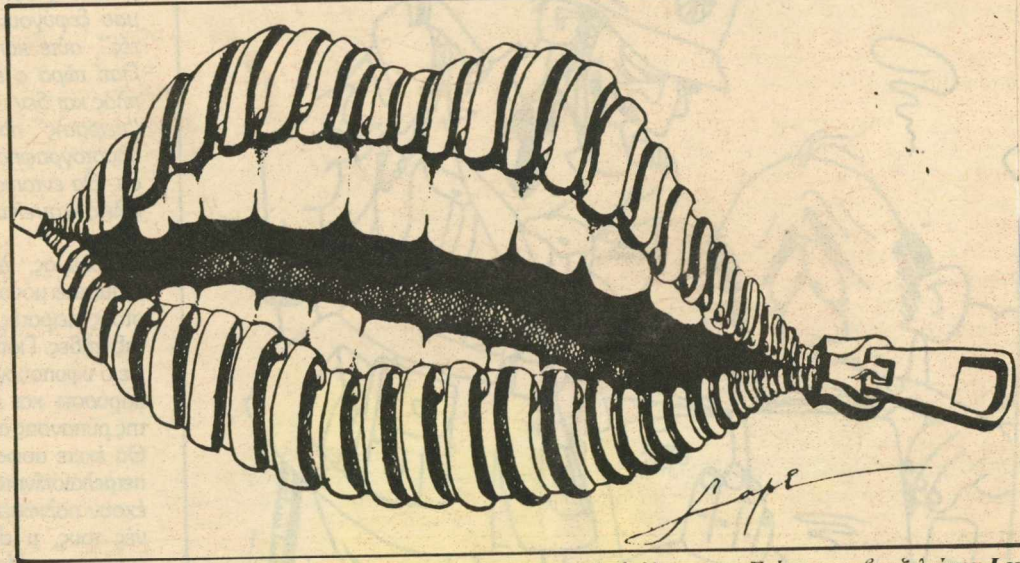
πορεύεται τη δική τους οδό και βρίσκει τα πάντα, σ' αυτήν, ρόδινα. Αν κάποιος οδοιπόρος κρίνει, δίκαια ή άδικα, πως η οδός αυτή οδηγεί σε ολισθηρές παρόδους, σε ολέθριες καθόδους ή σε οδυνηρές αδιεξόδους... αν διαφωνήσει με τις μεθόδους των οδηγών και τις εφόδους κατά των δημόσιων θώκων... τότε, ο άνθρωπος αυτός είναι ουτιδανός, που έχει πάρει την οδόν την άγουσαν εις την αντιδραστικήν απόλειαν...

«Διαφωνία» - για τους «γραμματικούς» αυτούς - δεν θα πει «διαφορετική γνώμη», «διχογνωμία». Αρχαιομαθείς, όπως είναι, θεωρούν πως κάθε διαφωνία είναι «φωνία», φωνική, εγκληματική - και άρα, «αντί πληγής φωνίας φωνίαν πληγην τινέτω»¹, ή γουν «ο φόνος πρέπει να πληρωθεί με φόνον» του διαφωνούντος... Ή, σε νεότερη διατύπωση:

«Λέγε τους Ναι σε όλα - και θα 'σαι μια χαρά.
Πες Όχι - κι είσαι αμέσως συμφωρά -
και σου πρέπει αλυσίδες...»²

Κι επειδή, στην εποχή μας, οι αλυσίδες δεν «φοριούνται» πια, ο μόνος τρόπος να σωφρονισθούν οι διαφωνούντες είναι, απλούστατα, να τους αφαιρεθεί η φωνή. Αυτό θα λύτρωνε την αρμονία της «προοδευτικής ορχήστρας» απ' τις παραφωνίες τους... κι αυτό θ' αναστύλωνε την «προοδευτική συνέπεια» των εντύπων που τους φιλοξενούν και που κάνουν το θανάσιμο λάθος να νομίζουν ότι δημοκρατία σημαίνει ν' ακούγονται και άλλες φωνές εκτός απ' τις άριες των αυτοχειροτόνητων «προοδευτικών» τενόρων...

ΦΕΛΕΙΑ αφελειών αποτελεί πια ν' αναρωτηθείς αν, όσοι φθέγγονται έτσι, υποψιάζοσθε καθαρόαιμα φασιστική είναι η «συλλογός».

Πώς εννοούν μερικοί «Προοδευτικοί» τον «δημοκρατικό διάλογο»... Σκίτσο του βραζιλιάνου Lap.

Τι άλλο κήρυσσαν και κηρύσσουν οι δικτάτορες όλων των διαμετρημάτων και χρωμάτων - τονίζοντας, ταυτόχρονα, πόσο δημοκρατικός είναι ο δογματισμός τους και πόσο προοδευτική είναι η μισαλλοδοξία τους; Τι άλλο έλεγε ο μελίρροτος Παπαδόπουλος όταν ρέκαζε - στην πρώτη του ομιλία - πως «ο Τύπος από λειτουργήμα είχε καταντήσει κακούργημα» - επειδή στηλίτευε τις κακουργίες της Αυλής και των αποστατικών ενεργουμένων της, που γέννησαν το απριλιανό δεσποτήριον; Τι άλλο έλεγε ο ένθεος προφήτης του, ο Χίτλερ, όταν έκρωζε πως «το κόμμα απαιτεί να δεχθούν οι πάντες ότι μόνο η δική του κοσμοθεωρία, μόνο οι δικές του πολιτικές θέσεις είναι ορθές»³;

Μπροστά σε τέτοιες αυθεντίες, ηγούν αφόρητα ανιαρά κάτι παλιά σχολαστικά φληναφήματα του τύπου: «Δεν μπορούμε ποτέ να είμαστε βέβαιοι, ότι η γνώμη που προσπαθούμε να καταπνίξουμε, είναι αναλήθης· αλλά ακόμα κι αν ήμαστε βέβαιοι, η κατάπνιξη της παραμένει κάτι ολέθριο». Ή ακόμα ανιαρότερα: «Η αλήθεια βγαίνει περισσότερο κερδισμένη ακόμα και με τα σφάλματα εκείνου που, με την απαιτούμενη μελέτη και προετοιμασία, σκέφτεται για τον εαυτό του, παρά με τις σωστές (;) γνώμες εκείνων που τις αποδέχονται

...λά και μόνο επειδή δεν επιτρέπουν στον εαυτό τους να σκεφτεί»...

Το ατύχημα, δέβαια, είναι πως τέτοιες αντιδραστικές μωρολογίες δεν έλεγαν μόνο οι «κατεστημένοι φιλελεύθεροι» σαν τον Τζων Στούαρτ Μιλ⁴. Είχαν την αστοχασιά να τις λένε και άπεφθοι σοσιαλιστές (ίσως όχι τόσο άπεφθοι όσο μερικοί ημέτεροι), όπως ο Λένιν και η Ρόζα Λούξεμπουργκ - που μνημονεύει τον ανέμελο λόγο του πρώτου:

«Ο απόλυτος δημοσιος έλεγχος είναι αναγκαίος. Αλλιώς, η ανταλλαγή της πείρας περιορίζεται μέσα στον κλειστό κύκλο των υπαλλήλων της κυβέρνησης. Η διαφθορά θα είναι έτσι αναπόφευκτη. (Λόγοι του Λένιν, Mitteilungsblatt No 29)»⁵...

ΤΟ ακόμα μεγαλύτερο ατύχημα είναι πως αυτά τα «αντιδραστικά» τα λένε, ώρες - ώρες, κι οι ίδιοι οι προκαθήμενοι των «προοδευτικών» τιμητών. Ιδού συγκομιδή πρόχειρη και πρόσφατη:

Είναι έγκλημα καθοσιώσεως να μιλάς για εισβολή του κυβερνητικού κόμματος στους κρατικούς θεσμούς; Κι όμως (για να μην πάμε σε πάμπολλες παλιότερες επισημάνσεις), ο ίδιος ο Πρωθυπουργός τόνιζε τις προάλλες: **«Πολιτικοποίηση δεν σημαίνει "κομματικά χαρακτηριστικά", δεν σημαίνει τη μετατροπή των θεσμών σε "κλειστά φρούρια" στρατολόγησης νέων μελών»⁶...**

Είναι έγκλημα «απιστίας» να μιλάς για άλωση των κρατικών θέσεων από ανίκανους και ανίκανους επαγγελματίες, αλλά ικανότατους «ιδεολογικά», δηλαδή κομματικά; Κι όμως, ο υπουργός Παιδείας διαπίστωνε, τελευταία, πως **«ο βραδύς ρυθμός της αποδόσεως των δημοσίων υπηρεσιών και οργανισμών οφείλεται στην τεμπελιά και ανικανότητα των κομματικών οργάνων που τις πλαισιώνουν»⁷...**

Είναι έγκλημα εσχάτης προδοσίας να μιλάς για την κατατονία της Οικονομίας μας; Κι όμως, ο

ίδιος ο Πρωθυπουργός πρόδραψε προχτές πως **«το 1987 θα είναι σκληρός χρόνος»,** επειδή **«πρέπει να πληρώσουμε για εξόφληση δανείων πολύ περισσότερα παρά στο παρελθόν. Είναι ένα έτος αιχμής στα ληξιπρόθεσμα»⁸...** Και την ίδια σχεδόν μέρα, ο ΟΟΣΑ μας πληροφορούσε γηθοσύνως ότι η αύξηση του εθνικού μας εισοδήματος θα είναι **μηδενική** τόσο το 1986 όσο και το 1987... ενώ ακόμα και το τουρκικόν τοιούτον θα αυξηθεί κατά 4,75 το 1986 και 5 το 1987!...

Κι όσο για «Σοσιαλισμό» και τις συνέπειες αυτού, και τη συνέπεια σ' αυτόν... απορούμε (οι μνήμονες) για την ξαφνική **ερωτοτροπία** του κυβερνητικού σοσιαλιστικού κόμματος με τη **«Σοσιαλιστική (Σοσιαλδημοκρατική) Διεθνή»** - που άλλοτε, τη χαρακτήριζε **«πολιτικό φορέα του σύγχρονου καπιταλισμού»** και **«κατ'εξοχήν εκφραστή του μονοπωλιακού κεφαλαίου στον ευρωπαϊκό χώρο»⁹!**

Αλλά και στο δικό μας χώρο, τρισαπορούμε όταν θυμόμαστε πως, πριν από μερικά χρόνια, στο Ηράκλειο Κρήτης, λέγονταν επισημότατα τα καταπελτικά τούτα:

«Εκείνοι που οφείλουν πράγματι να ανησυχούν για τις κοινωνικοποιήσεις που θα κάνει το ΠΑΣΟΚ, είναι τα μονοπώλια, οι πολυεθνικές εταιρίες, τα μεγάλα ονόματα του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου, οι Λάτσηδες, οι Ωνάσηδες, οι Νιάχοι, οι ξένες τράπεζες, που απομυζούν το αίμα της εθνικής μας οικονομίας...».

Σήμερα, ωστόσο, ο ίδιος ο Πρωθυπουργός τιμά με την παρουσία του τη **«νέα περίοδο»** που ανοίγει **«η προσφορά»** (στην εμπορική μας ναυτιλία) του **μεγαλύτερου σκάφους του κόσμου»** από τον πρώτο αιματοπότη - και **ενθερμότατο συνεργάτη της χούντας** (11.5.86)... Και τιμά με μήνυμά του την **«ανεκτίμητη προσφορά»** (του Ιδρύματος του δεύτερου) **στην περιθάλψη του Ελληνικού Λαού»** με το **«υπερσύγχρονο Καρδιοχειρουργικό Κέντρο»**, που θα χτισθεί στο Νέο Φάληρο (4.10.86)...

ΕΙΝΑΙ τάχα ανάγκη να ειπωθεί, για νυσστική φορά, το αυτονόητο και αυταπόδεκτο τούτο: Όσοι **νοιάζονται πραγματικά** για μια ιδεολογία που **πραγματικά την πιστεύουν**, έχουν όχι πια δικαίωμα αλλά **χρέος απόλυτο** να επισημαίνουν ό,τι (κατά την ελεύθερη κρίση τους) **ζημιώνει ή διαστρέφει, νοθεύει ή παραποιεί** την ιδεολογία αυτή στην εφαρμογή της... και να καταγγέλλουν ό,τι διαπράττεται στο όνομά της, **αλλά εις βάρος της**, και τελικά, εις βάρος του ίδιου του **τόπου**. Όποιος, σε τέτοιες ώρες, σωπαίνει, είναι **«άχρηστος»**, (αρχαϊστί «αχρείος»)... και «συνεργός», άθε άλλο παρά «ακούσιος»...

Φοβάμαι, ωστόσο, πως ματαιοπονούμε λέγοντας και ξαναλέγοντας τα πασίγνωστα τούτα. Επειδή, για τους εξ ορισμού ή διορισμού «διαφεντευτές της προόδου, της δημοκρατίας, του σοσιαλισμού» κλπ., σημασία δεν έχει να καταλάβουν τι σημαίνουν οι λέξεις και οι όροι, τι κρύβεται πίσω απ' τις λέξεις, τι γίνεται γύρω τους ή, απλούστατα, τι τους γίνεται. Σημασία, προπάντων, έχει να καταλάβουν μια θέση στον δογματικό τους παράδεισο - και να λάβουν από τους αρχαγγέλους του ό,τι προαιρούνται...

1. Αισχύλου, «Χοηφόρες», στ. 312-3.
2. Έμιλυ Ντίκινσον, ποίημα (1862).
3. «Ο Αγών μου», том Β' κεφ. 11.
4. «Περί ελευθερίας» (1859), μεταφρ. Ν. Μπαλή, Επίκουρος 1983, σελ. 43 και 69.
5. «Η Ρώσικη Επανάσταση» (1919), μεταφρ. Α. Στίνα, Ανδρομέδα 1978, σελ. 72.
6. Ομιλία του στη Γιορτή Νεολαίας του ΠΑΣΟΚ, 20.9.86.
7. Ομιλία του κ. Α. Τρίτη στη Γιορτή Νεολαίας του ΠΑΣΟΚ Κέρκυρας, 8.9.86.
8. Ομιλία του στην Κοινοβουλευτική Ομάδα του ΠΑΣΟΚ, 7.10.86.
9. Βλ. και ανακοίνωση «Κέντρου Σοσιαλιστικών Μελετών», 7.10.86.

